

David Rosell

TEXT: HENRI CHRISTIAN VERREET • FOTOS: DAVID ROSELL

Durant milers de milions d'anys, els processos geològics han donat lloc a les roques i minerals de la Terra. A aquests processos deu la ceràmica la seva existència: l'erosió de les pedres ha creat la matèria primera que fem servir els ceramistes.

La recent obra de David Rosell reflexiona sobre aquesta connexió. La seva recerca artística es concreta en la seva extensa sèrie de pedres ceràmiques que van formar el leitmotiv de la seva recent exposició «Espècies minerals» a la sala de l'ACC. Les peces exposades estan situades al límit entre l'artificial i el natural. Aquí, l'obra pot ser una recreació,

una intervenció sobre el material donat per la natura, fins i tot també una pedra en el seu estat natural.

Amb una presentació inusual i encertada, David Rosell mostra les seves peces muntades sobre unes caixes arxivadors de cartró numerades, com si fossin una col·lecció mineralògica sistemàtica i científica. Buscant un format que facilités aquest discurs, va decidir ordenar-les principalment segons la mida. Convida d'aquesta manera l'espectador a seguir-li el joc i esbrinar el procés de la seva creació, sigui natural o artística. Com l'artista admet, el seu mètode investigador és molt intuïtiu i espontani, un sistema força

anàrquic, però un sistema al cap i a la fi, que es basa en proves i assajos preliminars i que finalment es deixa guiar per la seva intuïció a l'hora de barrejar materials i tècniques per a les peces pensades com a definitives. Abans i després de sortir del forn, l'artista intervé en la peça amb eines de tall, dolls d'aigua o sorra o simplement trencant-les per buscar què amaguen a l'interior. Així el procés es manté viu i roman la seva fascinació i curiositat a través dels anys.

La primera exposició amb peces resultants de la seva recerca en aquesta materialitat inherent a la ceràmica va ser a Montblanc l'any 2013. Entre aquella sèrie de peces

no hi havia vincle tècnic específic, tampoc un nexa amb la seva producció de peces utilitàries, sense cap referència a les formes arquitectòniques de bol o gerro. El mateix passa amb «Espècies minerals». Ha estat un alliberament constatar que «només són pedres». En el seu conjunt, l'obra es revela com una exploració dels límits d'aquest material i del procés de creació i el seu significat com a art.

David Rosell treballa des del seu taller de la Bisbal d'Empordà, on manté una infraestructura sostinguda per la seva producció ceràmica més orientada a peces utilitàries, com serien els encàrrecs de vaixel·la per a restaurants, però torna a les seves investigacions quan el temps li ho permet. Aquí no busca un resultat previsualitzat i els processos emprats creen resultats imprevisibles. Sorgeixen esquerdes i fractures, expansions escumosos i plecs. M'explica que ceramistes com Joan Serra, Claudi Casanovas i Rafa Pérez han influït en el seu pensament creatiu, ja que ells també consideraven el material ceràmic com una cosa viva i posseït d'una voluntat pròpia a la qual el procés artístic ha d'enfrontar-se i saber-ho incorporar per aconseguir resultats que parlen d'alguna cosa més que del domini d'un artista sobre el seu material.

Hi ha tres grups de treball dins de l'exposició, associats a tres maneres diferents de treballar. El primer grup, més nombros i de mides més modestes, segueix les línies de la feina investigadora descrita. El segon

grup, *Les geologies impossibles*, consisteix en pedres trobades i poc intervingudes, polides potser, i posteriorment sotmeses a temperatures altes al forn, amb les seves conseqüents deformacions i esquerdes. El tercer grup mostra peces on es mesclen pastes i esmalts ceràmics amb altres materials com pedres, sorres i trossos de ceràmica ja cuita. En sortir del forn se sotmeten a processos de tall i poliment per donar-los formes que poden suggerir les geometries dels minerals cristal·litzats. Encara que em comenta que, des del seu punt de vista, el ceramista d'avui segueix essencialment utilitzant processos medievals, el seu interès per la ceràmica industrial amb les seves aplicacions en l'alta tecnologia el porta a investigar en aquesta direcció també. Una de les peces amb patró

geomètric ha estat tallada amb una màquina CNC. La seva voluntat és poder introduir algunes d'aquestes eines de nova generació al seu taller, buscant un diàleg amb les màquines. No té por que li «menguin el terreny i li quadriculin» la seva feina, però és definitivament un tema econòmic.

Un altre vessant de les seves activitats dels darrers anys inclou l'organització d'exposicions al Terracotta Museu de Ceràmica de la Bisbal, on forma part del grup de ceramistes i ha portat durant temps la programació de la sala temporal del museu, un treball certament interessant però lent i burocràtic, circumscrit per qüestions de pressupostos i agendes. Ha deixat aquesta tasca recentment per poder desenvolupar la seva exposició.

Durant els últims anys els seus treballs han inclòs una sèrie d'actuacions puntuals a fires i esdeveniments del món ceràmic, on s'hi ha posicionat de forma visceral i espectacular, a manera de performance. Com a membre del grup La Factoria de Núvols ha pogut desplaçar-se per l'àmbit nacional i ha viatjat a Itàlia i Alemanya, on ha pogut portar al carrer tota la seva fascinació per aquest poder transformador de foc, un poder que segueix investigant ara a «Espècies Minerals». Segurament aquesta atracció es resumeix en una peça de la seva col·lecció privada, una bomba volcànica expulsada d'un volcà prehistòric de la zona volcànica de la Garrotxa i que va ser recollida milers d'anys després per un nen fascinat per les pedres. ●

Instagram: @mineralspecies